

ти, имате ли вие пушки или не?» попитахъ азъ.—»Нѣмаме и не можеме да имаме, защото турците претърсиха къщата ни и отиѣха оружието ни,« рече бѣлгаринътъ. Оставихме бѣлгаринътъ и тръгнахме пакъ по край рѣката. Единъ отъ момците ми, по име Иванъ Капетанъ, родомъ изъ в. Търново, падна въ рѣката и измокри са. Като повървѣхме малко, то Иванъ захвана да вика отъ сърце и да бѣлва. Останахме на едно мѣсто цѣли два деня дано го излѣчимъ; но това не бѣше възможно: Иванъ искаше непрестанно вода да пие. Най-напредъ ние му давахме по малко; но кого видѣхме, че отъ него нѣма вече животъ, то му дадохме воля да прави каквото иска. Трѣбаше да го оставиме живъ или да го убиеме. Иванъ ни са молѣше да го не оставяме живъ да сж мѣчи, и ние бѣхме принудени да испълниме желанието му. Отъ тамъ отидохме надъ Златица, дѣто намѣрихме Тотя въ една бачия съ четири момчета. Земахме Тотя и упѣтихме са камъ етрополските планини. На това мѣсто са ударихме съ златишкия мюдюринъ и побѣдихме го. Презъ сжщиятъ день противъ насъ бѣше испроводена голѣма потеря; а ние са намирахме на твърде опасно мѣсто. Турците ни заградиха отъ сѣка една страна. Азъ размѣстихъ момчетата и заповѣдахъ имъ, щото ни единъ да са не мѣсти отъ пусията си. Щастиего ми помогна да убия софийшкия билюкъ-башия; а момчетата избиха четири заптиета и нѣколко души раниха. Презъ нощта ние са упѣтихме камъ Враца, преминахме по край турската стража и дойдохме до р. Искаръ. Щомъ преминахме презъ рѣката, то ни посрѣшна потеря отъ десетина ду-